

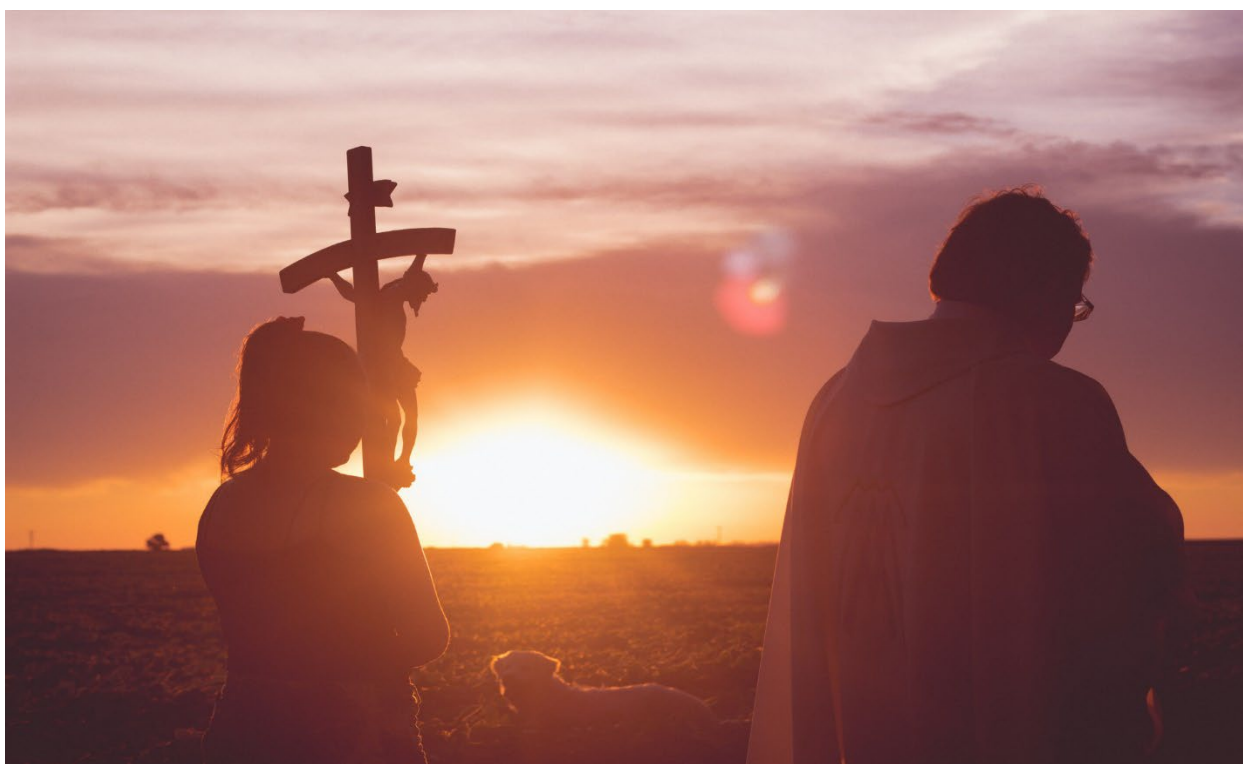
LECTIO DIVINA

SEGÉDANYAG

a szentmise evangéliumi szakaszához

Lk 14,25-33

Évközi 23. vasárnap („C” év)

*Aki nem keresztjét hordozva követ engem,
nem lehet a tanítványom*

PÉCSI EGYHÁZMEGYE

„REMÉNYT ÉS JÖVŐT ADOK NEKTEK”
(JEREMIÁS 29,11)

+ EVANGÉLIUM Szent Lukács könyvéből

Aki nem keresztjét hordozva követ engem, nem lehet a tanítványom

Abban az időben amikor Jézust nagy népsokaság követte, ő hozzájuk fordult, és így szólt: „Aki hozzám jön, de nem gyűlöli apját, anyját, feleségét, gyermekeit, fivérét és nővéreit, sőt még saját magát is, nem lehet az én tanítványom.

Aki tehát nem hordozza keresztjét, és nem így követ, nem lehet az én tanítványom. Ha valaki közületek tornyot akar építeni, vajon nem ül le előbb, hogy kiszámítsa a költségeket, hogy van-e miből befejeznie? Mert ha az alapokat lerakta, de (az építkezést) befejezni nem tudta, mindenki, aki csak látja, gúnyolni kezdi: »Ez az ember építkezésbe fogott, de nem tudta befejezni.«

Vagy, ha egy király hadba vonul egy másik király ellen, előbb leül és számot vet, vajon a maga tízezer katonájával szembe tud-e szállni azzal, aki húszezerrel jön ellene? Mert ha nem, követséget küld hozzá még akkor, amikor messze jár, és békét kér tőle.

Tehát mindaz, aki közületek nem mond le mindarról, ami je van, nem lehet az én tanítványom.”

1. LECTIO – OLVASÁS

1.1. GÖRÖG SZÖVEG SZÓ SZERINTI FORDÍTÁSA

²⁵ Συνεπορεύοντο δὲ αὐτῶ ὄχλοι πολλοί, καὶ στραφεὶς εἶπεν πρὸς αὐτοὺς·

Amikor pedig nagy tömeg volt együtt vele az úton, és megfordulva mondta nekik:

²⁶ Εἴ τις ἔρχεται πρὸς με καὶ οὐ μισεῖ τὸν πατέρα ἑαυτοῦ καὶ τὴν μητέρα καὶ τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα καὶ τοὺς ἀδελφούς καὶ τὰς ἀδελφάς, ἔτι τε καὶ τὴν ψυχὴν ἑαυτοῦ, οὐ δύναται εἶναι μου μαθητής.

„Ha valaki hozzám jön és nem gyűlöli a saját apját és anyját és feleségét és gyermekeit és fivéreit és nővéreit és még a saját életét, nem lehet az én tanítványom.

²⁷ ὅστις οὐ βαστάζει τὸν σταυρὸν ἑαυτοῦ καὶ ἔρχεται ὀπίσω μου, οὐ δύναται εἶναι μου μαθητής.

Aki nem hordozza a saját keresztyét és nem jön utánam, nem lehet az én tanítványom.

²⁸ τίς γὰρ ἐξ ὑμῶν θέλων πύργον οικοδομησαι οὐχὶ πρῶτον καθίσας ψηφίζει τὴν δαπάνην, εἰ ἔχει εἰς ἀπαρτισμόν;

Ki az ugyanis közületek, aki egy tornyot akarva építeni nemde előbb leülve kiszámítja a költséget, hogy telik -e neki a befejezésig?

²⁹ ἵνα μήποτε θέντος αὐτοῦ θεμέλιον καὶ μὴ ἰσχύοντος ἐκτελέσαι πάντες οἱ θεωροῦντες ἄρξωνται αὐτῶ ἐμπαίζειν

Hogy nehogymiután elkészítette az alapot ennek ellenére nem képes befejezni, minden szemlélődő elkezdje őt kigúnyolni

³⁰ λέγοντες ὅτι Οὗτος ὁ ἄνθρωπος ἤρξατο οικοδομεῖν καὶ οὐκ ἴσχυσεν ἐκτελέσαι.

mondván: >Ez az ember elkezdett építeni, és nem volt képes befejezni.<

³¹ ἢ τίς βασιλεὺς πορευόμενος ἐτέρῳ βασιλεῖ συμβαλεῖν εἰς πόλεμον οὐχὶ καθίσας πρῶτον βουλευσεται εἰ δυνατός ἐστιν ἐν δέκα χιλιάσιν ὑπαντῆσαι τῷ μετὰ εἴκοσι χιλιάδων ἐρχομένῳ ἐπ’ αὐτόν;

Ki az a király, aki elmenve egy másik királlyal összeütközni háborúban, nemde előbb leülve tanácskozik, hogy képes-e tízezerrel szembeállni azzal, aki húszezerrel jön vele szemben?

³² εἰ δὲ μήγε, ἔτι αὐτοῦ πόρρω ὄντος πρεσβείαν ἀποστείλας ἐρωτᾷ τὰ πρὸς εἰρήνην.

Ha pedig mégse, még amikor távol van, követet küldve békét kér (megkérdezi a békefeltételeket).

³³ οὕτως οὖν πᾶς ἐξ ὑμῶν ὃς οὐκ ἀποτάσσεται πᾶσιν τοῖς ἑαυτοῦ ὑπάρχουσιν οὐ δύναται εἶναι **μου μαθητής**.

Így mindaz közületek tehát, aki nem mond le mindarról, amije van, nem lehet az **én tanítványom.**”

1.2. NOVA VULGATA ÉS MAGYAR FORDÍTÁSOK

NOVA VULGATA

Szent István Társulat fordítása

Szent Jeromos Katolikus Bibliatársulat fordítása

Békés-Dalos Újszövetségi Szentírás

Károli Gáspár revideált fordítása

Simon Tamás László O.S.B. Újszövetség-fordítása

²⁵ IBANT AUTEM TURBAE MULTAE CUM EO; ET CONVERSUS DIXIT AD ILLOS:

²⁵ **Nagy népsokaság követte. Hozzájuk fordult, és így szólt:**

²⁵ Nagy népsokaság ment vele, ő pedig hozzájuk fordult, és ezt mondta:

²⁵ **Nagy tömeg kísérte. Hozzájuk fordult és így szólt:**

²⁵ *Megy vala pedig ő vele nagy sokaság; és megfordulván, monda azoknak:*

²⁵ Nagy tömeg ment vele. Megfordult, és így szólt hozzájuk: -

²⁶ “SI QUIS VENIT AD ME ET NON ODIT PATREM SUUM ET MATREM ET UXOREM ET FILIOS ET FRATRES ET SORORES, ADHUC ET ANIMAM SUAM, NON POTEST ESSE MEUS DISCIPULUS.

²⁶ **”Ha valaki követni akar, de nem gyűlöli apját, anyját, feleségét, gyermekeit, fivéreit és nővéreit, sőt még saját magát is, nem lehet a tanítványom.**

²⁶ »Ha valaki hozzám jön, és nem gyűlöli apját és anyját, feleségét és gyermekeit, fivéreit és nővéreit, sőt még saját életét is, nem lehet az én tanítványom.

²⁶ **„Aki hozzám jön és nem gyűlöli atyját és anyját, feleségét és gyermekeit, testvéreit és nővéreit, sőt önmagát is, nem lehet az én tanítványom.**

²⁶ *Ha valaki én hozzám jő, és meg nem gyűlöli az ő atyját és anyját, feleségét és gyermekeit, fivestvéreit és nőtestvéreit, sőt még a maga lelkét is, nem lehet az én tanítványom.*

²⁶ Ha valaki hozzám jön, de nálam fontosabbnak tartja apját, anyját, feleségét, gyermekeit, testvéreit vagy a saját életét, nem lehet a tanítványom.

²⁷ ET, QUI NON BAIULAT CRUCEM SUAM ET VENIT POST ME, NON POTEST ESSE MEUS DISCIPULUS.

²⁷ **Aki nem veszi fel keresztjét és nem követ, nem lehet a tanítványom.**

²⁷ És aki nem hordozza keresztjét és nem jön utánam, nem lehet az én tanítványom.

²⁷ ***Aki nem hordozza keresztjét és nem jön utánam, nem lehet tanítványom.***

²⁷ *És valaki nem hordozza az ő keresztjét, és én utánam jő, nem lehet az én tanítványom.*

²⁷ Ha valaki nem hordozza a maga keresztjét, és nem jön utánam, nem lehet a tanítványom.

²⁸ QUIS ENIM EX VOBIS VOLENS TURREM AEDIFICARE, NON PRIUS SEDENS COMPUTAT SUMPTUS, SI HABET AD PERFICIENDUM?

²⁸ **Aki tornyot akar építeni, nem ül-e le előbb, hogy kiszámítsa a költségeket, vajon futja-e pénzből, hogy fel is építse?**

²⁸ Mert ki az közületek, aki tornyot akar építeni, és nem ül le előbb, hogy kiszámítsa a költségeket, vajon van-e miből befejezni?

²⁸ ***Aki tornyot akar építeni közületek, nem ül le előbb és nem számítja ki a költségeket, hogy van-e amiből elkészítse?***

²⁸ *Mert ha közületek valaki tornyot akar építeni, nemde először leülvén felszámítja a költséget, ha van-é mivel elvégezze?*

²⁸ Mert ha valaki közületek tornyot akar építeni, ugye előbb leül, és kiszámítja a költséget, vajon futja-e a befejezésig?

²⁹ NE, POSTEAQUAM POSUERIT FUNDAMENTUM ET NON POTUERIT PERFICERE, OMNES, QUI VIDENT, INCIPIANT ILLUDERE EI

²⁹ **Nehogy azután, hogy az alapokat lerakta, de befejezni nem tudta, mindenki, aki csak látja, kicsúfolja:**

²⁹ Nehogy miután az alapot lerakta és nem tudta befejezni, mindenki, aki látja, csúfolni kezdje őt:

²⁹ ***Ha ugyanis alapot vetett és nem tudja befejezni, aki csak látja, kigúnyolja:***

²⁹ *Nehogy minekutána fundamentomot vetett, és elvégezni nem bírja, csúfolni kezdje őt mindenki, a ki látja,*

²⁹ Különben – miután alapot vetett, de nem tudta befejezni – gúnyolni kezdi mindenki, aki látja:

³⁰ DICENTES: “HIC HOMO COEPIT AEDIFICARE ET NON POTUIT CONSUMMARE”.

³⁰ **Ez az ember építkezésbe fogott, de nem tudta befejezni.**

³⁰ ‘Ez az ember elkezdett építeni, de nem tudta befejezni.’

³⁰ ***ez az ember építeni kezdett, de nem tudta befejezni.***

³⁰ *Ezt mondván: Ez az ember elkezdette az építést, és nem bírta véghez vinni!*

³⁰ „Ez az ember építkezni kezdett, de nem tudta befejezni.”

³¹ AUT QUIS REX, ITURUS COMMITTERE BELLUM ADVERSUS ALIUM REGEM, NON SEDENS PRIUS COGITAT, SI POSSIT CUM DECEM MILIBUS OCCURRERE EI, QUI CUM VIGINTI MILIBUS VENIT AD SE?

³¹ **Vagy melyik király nem ül le, mielőtt hadba vonulna egy másik király ellen, számot vetni, vajon a maga tízezernyi katonájával szembe tud-e szállni azzal, aki húszezerrel jön ellene?**

³¹ *Vagy melyik király az, aki amikor háborúba indul egy másik király ellen, nem ül le előbb, hogy megfontolja, vajon képes-e tízezerrel szembeszállni azzal, aki húszezerrel jön ellene?*

³¹ ***Micsoda király az, aki háborúba indul más király ellen és nem ül le előbb, hogy megfontolja: tízezerrel képes-e ellenségének húszezerével szembeszállni?***

³¹ *Vagy valamely király, mikor háborúba megy, hogy egy másik királlyal megütközzék, nemde leülvén először tanácskozik, hogy tízezerrel szembeszállhat-e azzal, a ki ő ellene húszezerrel jött?*

³¹ *Vagy ha egy király hadba akar indulni egy másik király ellen, ugye előbb leül, s fontolóra veszi, vajon tízezer emberrel szembeszállhat-e azzal, aki húszezerrel jön ellene?*

³² ALIOQUIN, ADHUC ILLO LONGE AGENTE, LEGATIONEM MITTENS ROGAT EA, QUAE PACIS SUNT.

³² **Mert ha nem, követséget küld hozzá még akkor, amikor messze van, és békét kér.**

³² *Mert ha nem, követséget küld hozzá és békét kér, amikor még messze van.*

³² ***Különben mikor az még messze van, követséget küld hozzá és békét kér.***

³² *Mert különben még mikor amaz távol van, követséget küldvén, megkérdezi a békefeltételeket.*

³² *Amennyiben nem, akkor követséget küld, amikor az még távol van, és megtudakolja a békefeltételeket.*

³³ SIC ERGO OMNIS EX VOBIS, QUI NON RENUNTIAT OMNIBUS, QUAE POSSIDET, NON POTES MEUS ESSE DISCIPULUS.

³³ **Így hát aki közületek nem mond le mindenéről, amije csak van, nem lehet a tanítványom.**

³³ *Így tehát aki közületek nem mond le mindenről, amije van, nem lehet az én tanítványom.*

³³ **Így mindaz közületek, aki le nem mond arról, amije csak van, nem lehet az én tanítványom.**

³³ *Ezenképen azért valaki közületek búcsút nem vesz minden javaitól, nem lehet az én tanítványom.*

³³ Ugyanígy, aki közületek nem mond le minden vagyonáról, nem lehet a tanítványom.

1.3. BEHATÁROLÁS

Az ünnepi lakomáról szóló példabeszédet követően (Lk 14,15-24) az evangélista ismét Jézus útjára irányítja a figyelmet (Lk 14,25), ami a szakasz kezdetét jelzi. Ezután pedig az ő tanítványává való válásnak a feltételeiről tanít az Úr (Lk 14,26-33). A következő versek, amelyek a sóról szólnak, már egy új egységet képeznek (Lk 14,34-35).

1.4. SZÓ SZERINTI ÜZENET

Az evangélista hangsúlyozza, hogy

- fontos együtt haladni Jézussal az úton. Az isteni Mestert kísérő tömeg az Úr Jézussal együtt úton lévő Egyházat jelképezi már.
- Jézus tanítja az embereket. Úton lenni az Úrral azt is jelenti, hogy a tanítvány odafigyel a Mesterére és hallgatja őt.
- Az Úr Jézus tanítványává nem születik, hanem válik az ember. Arra hív a Mester, hogy fokozatosan, egyre inkább váljunk az ő tanítványaivá, ami egy személyes, bensőséges és baráti kapcsolatot jelent az Úr és közöttünk.
- Jézus Krisztus tanítványa az, aki az első helyre teszi az életében a Mestert, s mindenkit őerte és őbenne szeret.
- Az Úr tanítványa az, aki törekszik elfogadni azt, ami az adott nap történik vele („kereszt), s benne mindig az Urat keresi és követi.
- Jézus tanítványa az, aki nem a földi javakhoz, hanem az Úrhoz ragaszkodik.

1.5. KULCSSZAVAK RÖVID ELEMZÉSE

Συνεπορεύοντο (*szüneporeuonto*): együtt van az úton valakivel, összesereglik (Lk 14,25)

Ez az ige csupán négyszer jelenik meg az Újszövetségben: egyszer a Márk-evangéliumban (Mk 10,1), háromszor pedig Lukács evangéliumában (Lk 7,11; 14,25; 24,15). Tehát tipikusan lukácsi kifejezés, akinél az út motívum igen nagy szerepet játszik (vö. Lk 1,39.56; 2,15-16; 9,51; 10,30; 18,35; 19,1). Az esetek többségében a nagy tömeg az, amely összesereglik Jézusnál, aki tanítja őket (Mk 10,1). A nagy sokaság (Lk 7,11; 14,25), illetve a tanítványai (Lk 7,11) együtt mennek vele. Az utolsó bibliai előfordulási helyen viszont a feltámadt Jézus az alanya az igének: ő az, aki együtt megy az úton a két emmauszi tanítvánnyal (Lk 24,15). A múltidő (imperfectum) arra utal, hogy ez egy folyamatos,

ismétlődő cselekvés, vagyis jelképesen mondva a feltámadt Jézus Krisztus mindig együtt halad velünk az úton.

μου μαθητής (*mú máthétész*): (az) én tanítványom (Lk 14,26-27.33)

Az esetek többségében az újszövetségi Szentírásban a tanítvány főnév után találjuk a személyes névmás birtokos alakját (pl. Mt 26,1.18; Mk 14,12.14; Lk 17,1; 22,11; Jn 6,22; 8,31, ApCsel 9,25). Ugyanakkor egyedül a Lk 14,26-27.33 ígehelyeken cserélődik meg ez a sorrend, vagyis a birtokost jelző névmás megelőzi a birtokot. Mind a három vers ugyanazon a beszéden belül hangzik el. Tehát az evangélista így kívánja stilisztikailag is hangsúlyozni, hogy kik lehetnek igazán az Úr Jézus tanítványai.

1.6. KONTEXTUÁLIS – KÁNONI PÁRHUZAMOK

Párhuzamok Lukács evangéliumán belül

Lk 9,23 Amikor az egész néphez szólt, ezt mondta: „Aki követni akar, tagadja meg magát, vegye fel keresztjét mindennap és úgy kövessen.

Lk 9,62 Jézus így válaszolt: „Aki az eke szarvára teszi kezét és hátrafelé néz, nem alkalmas az Isten országára.”

Lk 12,33 Adjátok el, amitek van, adjátok oda a rászorulóknak. Készítsetek magatoknak kimeríthetetlen erszényt, elfogyhatatlan kincset a mennyben, ahol nem fér hozzá tolvaj, és nem rágja szét a moly.

Lk 18,29-30 Jézus így válaszolt: „Bizony mondom nektek: Senki sem hagyja el házát, feleségét, testvéreit, szüleit vagy gyermekeit az Isten országáért, hogy ne kapna ezen a világon sokkal többet, az eljövendő másvilágban pedig az örök életet.”

Lk 19,42 Bárcsak te is felismernéd – mondta – legalább ezen a napon, ami békességre volna. De el van rejtve szemed elől.

Szinoptikus és jánosi párhuzamok

Mt 6,24 Senki sem szolgálhat két úrnak: vagy gyűlöli az egyiket, a másikat pedig szereti, vagy ragaszkodik az egyikhez, a másikat pedig megveti. Nem szolgálhattok az Istennek is, a Mammonnak is.

Mt 10,28 Ne féljete azoktól, akik a testet megölik, a lelket azonban nem tudják megölni! Inkább attól féljete, aki a kárhozatba vetve a testet is, a lelket is el tudja pusztítani!

Mt 10,37-38 Aki apját vagy anyját jobban szereti, mint engem, nem méltó hozzám, aki fiát vagy lányát jobban szereti, mint engem, nem méltó hozzám. Aki nem veszi vállára a keresztjét, s nem követ, nem méltó hozzám.

Mt 16,24 Ezután Jézus így szólt tanítványaihoz: „Aki követni akar, tagadja meg magát, vegye fel keresztjét és kövessen.”

Mt 19,29 Aki nevéért elhagyja otthonát, testvéreit, nővéreit, apját, anyját, feleségét, gyermekeit vagy a földjét, százannyit kap, s az örök élet lesz az öröksége.

Mk 8,34 Összehívta a népet és tanítványait, s így szólt hozzájuk: „Ha valaki követni akar, tagadja meg magát, vegye fel keresztjét és kövessen.”

Mk 10,29-30 Jézus így válaszolt: „Bizony mondom nektek, mindenki, aki értem és az evangéliumért elhagyja otthonát, testvéreit, anyját, apját, gyermekeit vagy földjét, százannyit kap, most ezen a világon otthont, testvért, anyát, gyermeket és földet – bár üldözések közepette –, az eljövendő világban pedig örök életet.”

Jn 12,25-26 Aki szereti életét, az elveszíti, de aki gyűlöli életét ebben a világban, az megmenti az örök életre. Aki nekem szolgál, az engem kövessen, s ahol én vagyok, ott lesz a szolgám is. Aki nekem szolgál, azt megtiszteli az Atya.

Kánoni elemzés (párhuzamok a Szentírás más könyveiben)

MTörv 33,9 Azt mondta apjáról, anyjáról: nem láttam őket. Nem tudott többé testvéreiről, s gyermekeit sem ismerte. Csak a te szavadra figyeltek, megtartották szövetségedet.

2Sám 11,7 Amikor Urija elment Dávidhoz, Dávid érdeklődött, hogy áll a dolog Joábbal, a csapatokkal és a hadakozással.

Zsolt 122,6 Kérjétek Jeruzsálem számára, ami békességére szolgál! Legyen jó soruk mindazoknak, akik szeretnek téged!

Gal 6,14 Én azonban nem akarok mással dicsekedni, mint Urunk, Jézus Krisztus keresztjével. Átala keresztre szegezték nekem a világot, és engem is a világnak.

2. MEDITATIO – ELMÉLKEDÉS

2.1. PATRISZTIKUS NÉZŐPONT

Szent Ambrus: Mert ha az Úr megtagadja az anyját miattad, mondván: „Ki az én anyám, kik az én rokonaim?”, akkor miért vágnál másra, mint az Uradra? De az Úr nem azt parancsolja nekünk, hogy vessük meg a természetet vagy ágáljunk ellene, hanem engedjünk neki úgy, hogy a Teremtőt imádjuk, és ne hagyjuk el Istent a szüleink iránti szeretet miatt.

2.2. TANÍTÓHIVATALI NÉZŐPONT

2.2.1. KATOLIKUS EGYHÁZ KATEKIZMUSA

273. Egyedül a hit képes ragaszkodni Isten mindenhatóságának titokzatos utaihoz. Ez a hit dicsekszik a maga gyengeségeivel és magára vonja Krisztus hatalmát. E hitnek a legragyogóbb példája Szűz Mária, aki hitte, hogy „Istennél semmi sem lesz lehetetlen” (Lk 1,37), és magasztalni tudta az Urat, mert „nagy dolgot tett énvelem, aki hatalmas, és szent az Ő neve” (Lk 1,49).

300. Isten végtelenül nagyobb, mint minden műve: „Fölötte áll az egeknek a te dicsőséged” (Zsolt 8,2); „az Ő nagysága kifürkészhetetlen” (Zsolt 145,3). Mivel azonban Ő a Fölséges, szabad Teremtő, minden létezőnek végső oka, jelen van teremtményeinek

legbensejében: „Benne élünk, mozgunk és létezünk” (ApCsel 17,28). Szent Ágoston szavai szerint „fölötte áll az én csúcsaimnak, és mélyebb az én mélységeimnél”.

314. Szilárdan hisszük, hogy Isten a világ és a történelem ura. Gondviselésének útjai azonban számunkra gyakran ismeretlenek. Csak a végén, amikor véget ér töredékes megismerésünk és „színről színre” fogjuk látni Istent (1Kor 13,12), akkor fogjuk tökéletesen és egészen megismerni az utakat, melyeken Isten – még a rossz és a bűn tragédiáin keresztül is – elvezeti teremtését annak a végső szombatnak a nyugalmaiba, amelyért az eget és a földet teremtette.

36. „Az Anyaszentegyház vallja és tanítja, hogy Istent, mindenek létalapját és célját, az emberi ész természetes világosságával a teremtett dolgokból biztosan meg lehet ismerni.” E fogékonyság nélkül az ember nem tudná befogadni Isten kinyilatkoztatását. Az embernek azért van e fogékonysága, mert „Isten képmására teremtett” (Ter 1,27).

37. Mindazonáltal az ember a történelmi körülmények között, melyekben él, sok nehézségbe ütközik Isten pusztán értelmi világossággal való megismerésében:

„Igaz, hogy az emberi értelem önmagában képes a saját erejéből, természetes fényénél biztos és igaz ismeretet alkotni egy személyes Istenről, aki gondviselésével őrzi és irányítja a világot; ugyanígy egy természeti törvényről, melyet a Teremtő oltott a lelkünkbe. Mégis számos tényező akadályozza, hogy értelmünk e természetes képességét hatékonyan és gyümölcsözően használjuk. Amik ugyanis Istenre s az Isten és az ember közötti kapcsolatra vonatkoznak, olyan igazságok, melyek teljesen meghaladják az érzékelhető dolgok rendjét; ha pedig az életre alkalmazni és érvényesíteni akarjuk őket, önmegtagadást és lemondást követelnek. Az emberi értelem azonban – mind az érzékek és a képzelet működése, mind az áteredő bűnből fakadó bűnös vágyak miatt – ezen igazságok megismerésekor nehézségekbe ütközik. Így történik meg, hogy az emberek e témakörökben szívesen meggyőzik magukat arról, hogy hamis vagy legalábbis kétséges az, amiről nem akarják, hogy igaz legyen.”

38. Emiatt az ember rászorul arra, hogy Isten Kinyilatkoztatása megvilágosítsa nemcsak azokban a dolgokban, melyek meghaladják értelmét, hanem azért is, „hogy azokat a dolgokat, melyek vallás és erkölcs kérdésében az értelem számára ugyan nem hozzáférhetetlenek, az emberi nem jelen állapotában is mindenki akadálytalanul, határozott bizonyossággal, minden tévedés nélkül megismerhesse”.

39. Amikor az Egyház védelmezi az emberi értelem fogékonyságát Isten megismerésére, kifejezi bizalmát, hogy lehetősége van Istenről beszélni minden emberhez és minden emberrel. E meggyőződéséből fakad párbeszéde más vallásokkal, a filozófiával és a tudománnyal, sőt a még a nem hívőkkel és ateistákkal is.

40. Mivel Istenről való ismeretünk korlátozott, Istenről szóló beszédünk is korlátozott. Istent nem tudjuk másként megnevezni, csak a teremtményekből kiindulva, és a magunk korlátolt, emberi megismerés- és gondolkodásmódunk szerint.

41. Minden teremtmény fölmutat valami istenhasonlóságot, különösen az Isten képére és hasonlatosságára teremtett ember. A teremtmények sokfajta tökéletessége (igazságuk, jóságuk, szépségük) Isten végtelen tökéletességét tükrözi. Ezért tudunk Istenről

teremtményei tökéletességei alapján megállapításokat tenni, „mert a teremtmények nagyságából és szépségéből következtetni lehet Teremtőjükre” (Bölcs 13,5).

42. Isten fölülmúl minden teremtményt. Beszédünket tehát szüntelenül meg kell tisztítanunk mindattól, ami korlátolt, képszerű és tökéletlen, nehogy Istent, aki „kimondhatatlan, fölfoghatatlan, láthatatlan és elgondolhatatlan”, összekeverjük emberi képeinkkel. Emberi szavaink mindig alatta maradnak Isten misztériumának.

43. Amikor így Istenről beszélünk, szavaink ugyan emberi módon szólnak, mégis valóban magát Istent érintik, anélkül azonban, hogy Őt a maga végtelen egyszerűségében ki tudnák fejezni. Emlékezetünkbe kell ugyanis idéznünk: „a Teremtő és a teremtmény között nem állapítható meg hasonlóság anélkül, hogy a különbség köztük ne volna nagyobb”; továbbá: „nem foghatjuk föl, hogy Ő mi, csak azt, hogy mi nem, s hogy a többi létező hogyan viszonyul Hozzá”.

2544. Jézus megparancsolja tanítványainak, hogy őt mindennél és mindenkinél jobban szeressék, és tanácsolja nekik, hogy mondjanak le mindenről, amijük csak van, Őmiatta és az evangélium miatt. Kevéssel szenvedése előtt példaként állította eléjük a jeruzsálemi özvegyasszonyt, aki szegénységéből mindent odaadott, egész megélhetését. A parancs, hogy a szívnek szabadnak kell lennie a gazdagságtól, kötelező föltétel a mennyek országába való belépéshez.

914. „Az az állapot tehát, mely az evangéliumi tanácsok fogadalmán alapszik, nem tartozik ugyan az Egyház hierarchikus szerkezetéhez, életének és szentségének azonban elvitathatatlan része.”

915. Az evangéliumi tanácsokat az Egyház a maguk sokféleségében Krisztus minden tanítványának ajánlja. A tökéletes szeretet, melyre minden hívő meghívást kapott, azok számára, akik szabadon elfogadják az Istennek szentelt élet hivatását, magával hozza az Isten országáért vállalt cölibátus, valamint a szegény és engedelmes élet kötelezettségét. E tanácsok fogadalommal való vállalása egy az Egyház által elismert, állandó életállapotban az Istennek „szentelt élet” jellemző vonása.

916. Az Istennek szentelt élet állapota az egyik a „mélyebben” Istennek szentelt életformák közül, mely a keresztségben gyökerezik és teljesen átadja magát Istennek. Az Istennek szentelt életben a Krisztus-hívők a Szentlélek indítására vállalják, hogy Krisztust szorosabban követik, önmagukat odaadják a mindenekfölött szeretett Istennek, és törekednek a szeretet tökéletességére Isten országa szolgálatában. Mindezzel jelzik és hirdetik az Egyházban az eljövendő világ dicsőségét.

917. „Így történt, hogy az istenadta magból az Úr szántóföldjén csodálatosan és sokféle ágazó fán a magányos és közösségi élet különféle formái és különböző Családok (...) (nőttek), melyek mind tagjaik tökéletesedését, mind Krisztus egész testének javát bőségesen gyarapítják.”

918. „Az Egyházban kezdettől fogva voltak férfiak és nők, akik az evangéliumi tanácsok megtartásával nagyobb szabadsággal akarták követni és szorosabban akarták utánózni Krisztust, s a maguk módján Istennek szentelt életet éltek; közülük sokan a Szentlélek

indítására magányos remeteségbe vonultak, vagy szerzetescsaládokat alapítottak, melyeket az Egyház a maga tekintélyével szívesen elfogadott és jóváhagyott.”

919. A megyéspüspököknek ügyelniük kell arra, hogy fölismerjék az Istennek szentelt élet új adományait, melyeket a Szentlélek az Egyházra bíz. Az Istennek szentelt élet új formáinak jóváhagyása azonban az Apostoli Szentszéknek van fönntartva.

931. A mindenkifölött szeretett Istennek átadva magát az, akit a keresztség már Istennek szentelt, így bensőségebben adatik át az isteni szolgálatra és az Egyház javára. Az Istennek szentelt állapot által az Egyház kinyilvánítja Krisztust, és megmutatja, hogy a Szentlélek milyen csodálatos módon működik benne. Akik fogadalmat tesznek az evangéliumi tanácsokra, azoknak elsődleges küldetése, hogy Istennek szenteltségüket megfelelően éljék. „Mivel azonban magával az Istennek szenteltséggel az Egyház szolgálatára ajánlják föl magukat, kötelesek az intézményüknek megfelelő módon különösen is bekapcsolódni a missziós munkába.”

932. Az Egyházban, amely mintegy szentsége, azaz jele és eszköze Isten életének, a szerzetesi élet úgy jelenik meg, mint a Megváltás misztériumának különleges jele. Krisztust „szorosabban” követni, az ő önkiüresítését „világosabban” kifejezni azt jelenti, hogy az Istennek szentelt személy Krisztus szívében „mélyebben” van jelen kortársai számára. Azok, akik ezen a „keskenyebb” úton járnak, példájukkal ösztönzik testvéreiket, és „világos és erős tanúságot tesznek arról, hogy a világ nem alakulhat át és nem ajánlható föl Istennek a nyolc boldogság szelleme nélkül”.

2.2.2. PÁPAI GONDOLATOK

SZENT II. JÁNOS PÁL PÁPA PASTORES DABO VOBIS KEZDETŰ APOSTOLI BUZDÍTÁSA

60. A nagyszeminárium nevelő közössége

A nagyszemináriumot s a hozzá hasonló szerzetesházakat a II. Vatikáni Zsinat szükségesnek ítélte a papnövendékek neveléséhez, amit a Szinódus a következő szavakkal erősített meg: „A nagyszeminárium intézményét mint a nevelés legjobb helyét újra meg kell szilárdítanunk. Ez a kifejezetten a papnövendékek nevelését szolgáló ház, megfelelő elöljárókkal a közösségi és hierarchikus élet fizikailag is rendes tere. Az intézmény századok óta nagyon sok gyümölcsöt termelt az egész földkerekségen.”

(...) Az Evangéliumokból ugyanis látszik, hogy az apostoli szolgálat föltétele a Jézussal hosszabb időn át megélt közösség. Ez a Tizenkettőtől megkövetelte, hogy önként és határozottan elhagyják szülőhelyüket és megszokott munkájukat, sőt még legközelebbi hozzátartozóikat is, amit bizonyos értelemben az Úr minden tanítványától megkíván (vö. Mk 1,16-20; 10,28k; Lk 9,23.57-62; 14,25-27). Már többször szoltunk arról a Márk által ránk hagyományozott kapcsolatról, mely az apostolokat Krisztushoz és egymáshoz kötötte: mielőtt ugyanis az Úr elküldte őket prédikálni és betegeket gyógyítani, „magához hívta őket” (Mk 3,14). (...)

A szeminárium önmagában az Egyház életének egyedülálló megtapasztalása. Benne ugyanis a püspök a rektor és a többi nevelők közös és felelősségteljes szolgálata által van jelen. E szolgálatot a püspöknek kell szüntelenül buzdítania, hogy a tanítványok a

megfelelő pásztori és apostoli nevelés által éretté váljanak. A közösség minden egyes tagját a Lélek gyűjti össze testvéri egységben a szemináriumban, s valamennyien a saját ajándékkal járulnak hozzá, hogy a növendékek a hitben és a szeretetben növekedjenek, méltón készüljenek a papság fölvételére, s így meg tudják jeleníteni az Egyházban Krisztust, a Jó Pásztort.

Már pusztán emberileg is arra kell törekednie a nagyszemináriumnak, hogy „mély barátsággal és szeretettel összefogott közösség, szinte egy örömben élő család legyen”. Keresztény szempontból, miként a Szinódus Atyái tanítják, a szemináriumnak „az egyházi közösség” képévé kell válnia. (...) A papnövendékek lelkipásztori képzése és szolgálata érdekében – mely természetesen egyházi jellegű – a szemináriumot ne egyszerűen kollégiumnak vagy iskolának tekintsék, hanem bensőséges és sajátosan egyházi közösségnek, mely föleleveníti a Tizenkettő Jézus körüli életét.

FERENC PÁPA ÜZENETE A BÉKE 51. VILÁGNAPJÁRA

(...) Irgalmas lélekkel fogadjuk be mindazokat, akik a háborúk vagy az éhség elől menekülnek, vagy azért kényszerülnek elhagyni otthonaikat, mert ott megkülönböztetés, üldöztetés, szegénység és környezeti pusztítás az osztályrészük. Tudatában vagyunk annak, hogy nem elegendő, ha a szívünket nyitjuk meg a mások szenvedése iránt. Sokat kell tennünk addig, amíg testvéreink visszatérhetnek, hogy békében élhessenek biztonságos otthonaikban. A másik ember befogadása kézzelfogható elkötelezettséget jelent, sok segítség és jóakarattal kell hozzá, éber és értő figyelem, az új helyzetek felelős kezelése, amelyek a már meglévő problémák mellett lépnek fel, valamint a mindig szűkös anyagiakkal is felelősen kell bánni. A bölcsesség erényével az országokat irányító személyek képesek irányítani e befogadást, a segélyezést, a védelmet, az integrációt „az igazságosan értelmezett közjó keretei között, hogy lehetővé tegyék e beilleszkedést”. E személyeknek pontos felelőssége van a saját közösségeik felé, amelyek számára az igazságos jogokat és a harmonikus fejlődést biztosítani kell, hogy ne legyenek olyanok, mint a balga építő, aki rosszul számolt és nem sikerült befejeznie a tornyot, amelyet építeni kezdett.

Miért van ennyi menekült és migráns?

(...) A fegyveres összetűzések és más szervezett erőszakos cselekmények nyomán változatlanul nagy népcsoportok kényszerülnek elvándorolni a nemzeti határokon belül máshová, vagy azon túlra.

Az emberek azonban más okokból is útra kelnek, elsősorban „egy jobb élet reményében, nem egyszer attól a vágytól vezérelve, hogy maguk mögött hagyják a jövő építése lehetetlenségének kétségbeejtő voltát”. Elindulnak, hogy újra egyesítsék a családot, munkalehetőséget vagy képzést találjanak. (...)

A nemzetközi közösség rendelkezésére álló minden adat arra utal, hogy a globális népvándorlás továbbra is jellemezni fogja a jövőnket. Néhányan ezt fenyegetésként élik meg. Én ezzel szemben arra szólítalak fel benneteket, hogy tekintsetek erre a tényre bizakodással, mint olyan lehetőségre, amelyre a jövő békéjét építhetjük. (...)

Ha így figyeljük a migránsokat és a menekülteket, e pillantás fel fogja tudni fedezni, hogy nem érkeznek üres kézzel: rengeteg bátorságot, képességet, energiát, törekvést hoznak magukkal, s azon kívül saját kultúrájuk kincseit is, s ezzel gazdagítják az őket

befogadó nemzetek életét. E pillantás meglátja annak a rengeteg embernek, családnak és közösségnek a kreativitását, áldozatkészségét és kitartását is, akik a világ számos részén megnyitják kapujukat és szívüket a migránsok és menekültek előtt ott is, ahol az anyagi erőforrások nem tengenek túl.

Ez a szemlélődő pillantás végezetül segíti a közügyek felelős vezetőinek döntéseit is, hogy a befogadás politikáját „az igazságosan értelmezett közjó keretei között” lehetőség szerint kiterjesszék, vagyis figyelembe vegyék az emberiség egyetlen családja minden tagjának igényeit és javát.

(...) A „befogadás” szükségessé teszi, hogy kiszélesítsük a legális belépés lehetőségeit, ne utasítsuk el a menekülteket és a migránsokat olyan helyek felé, ahol üldöztetés és erőszak vár rájuk, és kiegyensúlyozottan vegyük figyelembe a nemzetbiztonság szempontjait és az alapvető emberi jogokat. A Szentírás erre figyelmeztet: „Ne feledkezzetek meg a vendégszeretetről, hisz ilyen módon némelyek tudtuk nélkül angyalokat láttak vendégül”.

A „védelmezés” arra a kötelezettségünkre emlékeztet bennünket, hogy örködjünk azoknak a sérthetetlen méltósága felett, akik valós veszély elől menekülnek, menekvést és biztonságot keresve, gátoljuk meg, hogy kihasználják őket. Itt elsősorban a nőkre és a gyermekekre gondolok. (...)

A „segítés” utal arra a támogatásra, amely a migránsok és menekültek teljes emberi fejlődése érdekében kell nyújtanunk. A számos eszköz közül, amely ezt a célt szolgálja, szeretném kiemelni annak fontosságát, hogy a gyermekeknek és fiataloknak biztosítanunk kell a hozzáférést az oktatás minden szintjéhez. Ilyen módon nem csupán képességeiket tudják majd ápolni és kamatoztatni, hanem jobban képessé válnak a kapcsolatteremtésre is, előnyben részesítve a párbeszédet a bezárkózással és az ellenségességgel szemben. A Biblia azt tanítja, hogy Isten „szereti az idegent, kenyeret és ruhát ad neki”; ezért felszólít rá: „Ti is szeressétek az idegent! Mert Egyiptom földjén magatok is idegenek voltatok”.(...)

Szent II. János Pál szavait idézzük: „Ha sokan osztozunk az ‘álomban’, hogy létezhet egy békés világ, ha értékelni tudjuk a migránsok és menekültek által hozott jót, akkor az emberiség egyre inkább minden ember közös családjává és földünk ‘közös otthonná’ válhat”. A történelem során sokan hittek ebben az „álomban”, és mindaz, amit ők megtettek ezért, arról tanúskodik, hogy ez nem megvalósíthatatlan utópia csupán.

E személyek egyike volt Szent Francesca Saverio Cabrini, az ő mennyei születésnapjának 100. évfordulóját ünnepeljük 2017-ben. Ma, november 13-án, számos egyházi közösség ünnepli az ő emlékét. Ez a kicsiny és mégis nagy asszony, aki a migránsok szolgálatának szentelte az életét, majd az ő mennyei pártfogójuk lett, megtanította nekünk, hogyan tudjuk befogadni, védelmezni, segíteni és integrálni ezeket a testvéreinket. Az ő közbenjárására adja meg mindnyájunknak az Úr, hogy megtapasztaljuk: „Az igazság gyümölcsét békében vetik el azok számára, akik békét teremtenek”.

2.3. LITURGIKUS NÉZŐPONT

2.3.1. AZ EVANGÉLIUMI SZAKASZ KAPCSOLÓDÁSI PONTJAI A SZENTMISE SZERTARTÁSÁNAK EGYÉB SZÖVEGEIVEL

A mai *evangélium* (Lk 14,25-33) egyik fő témája, ahogyan a kezdő könyörgés is fogalmaz, az „igazi szabadság”. Jézus sarkosan fogalmaz, mely meghökkentő lehet első olvasatra: „Aki hozzám jön, de nem gyűlöli apját, anyját, feleségét, gyermekeit, fivérét és nővéreit, sőt még saját magát is, nem lehet az én tanítványom.” Az Úr természetesen nem a család és önmagunk gyűlöletére biztat, hanem arra, hogy legyünk szabadok és Istent tegyük az első helyre, hiszen így akkor minden a megfelelő helyére kerül az életünkben. Továbbá Jézus azt is hangsúlyozza, hogy „aki közületek nem mond le mindarról, amije van, nem lehet az én tanítványom”. Ez a lemondás pedig elsődlegesen a belső függetlenség és elengedés sürgető voltát fejezi ki, a prioritásaink helyes és szigorú felállítására szólít fel. Egybecseng az olvasmány (Bölcs 9,13-19) gondolatmenete e szavakkal: „Hisz a halandók gondolatai bizonytalanok, és terveink ingatagok. (...) Csak nagy nehezen derítjük ki, ami a földön van (...) Hát akkor az égi dolgokat ki tudná kifürkészni?”. Ezért csak az isteni bölcsesség segíthet rajtunk, csak az Úr Lelke és szava, amit első helyre kell, hogy állítsunk az életünkben. Az Isten nagyságához képest minden halandó csak „por”. Ő előtte „ezer év akár a tegnap, úgy tűnik tova, mint egy órallás éjszaka”. Azonban ez a hatalmas Isten nem eltiporni, hanem szeretetével megmenteni akarja az embereket, ahogy a zsoltáros is fogalmaz: „Te lettél, Uram, menedékünk, nemzedékről nemzedékre.” (válaszos zsoltár, Zsolt 89,3-4.5-6.12-13.14 és 17)

A *szentleckében* (Filem 9b-10.12-17) a rabszolgá felszabadítását sugalló üzenet arra mutat rá, hogy az Egyház, amely Jézus tanítványainak testvéri közössége, nyitott mindenki felé.

Az *egyetemes könyörgések* a szeretet fontosságát állítják a középpontba, ezzel is hangsúlyozva azt, hogy Jézus evangéliumi szavai nem a szeretet megvonására, hanem a helyes fontossági sorrend kialakítására hívnak. „Kérjük, testvéreim, mennyei Atyánktól a szeretet Szent Lelkét, hogy általa mindennél jobban szeressük a mi Urunkat, Istenünket!” – halljuk a *papi bevezető imában*, majd a *záró fohászbán*: „Mindenható Istenünk! Te vagy a szívek Ura és alakítója. Add kegyelmedet, hogy téged mindenekfölött szeressünk, és embertársainkban is mindig neked szolgáljunk. Krisztus, a mi Urunk által.”

2.3.2. LITURGIKUS ÉNEKEK

Az Úrhoz kiáltottam (608)

http://nepenektar.hu/idoszak/evkozi_ido/liturgia/208/gr/751/az-urhoz-kialtottam-ad-dominum

GITÁROS ÉNEKEK

Laudate Dominum (Taize)

https://www.youtube.com/watch?v=mwRMT2_pi9c

Sillye Jenő: Értem is meghalta a kereszten (Virágvasárnap; 20:30)

<https://www.youtube.com/watch?v=m7i4SNFoj3g>

2.4. PEDAGÓGIAI NÉZŐPONT

2.4.1. EVANGÉLIUM TÉMÁJÁT FELDOLGOZÓ IRODALMI MŰVEK

Kerekes Károly: A kereszt

Van, aki büszkén viszi, hisz senki se látja,
Hogy vérzik a válla és sebes a háta.
Van aki alázattal és lehajtott fővel
viszi a keresztjét,...krisztusi erővel.

Van, aki morogva, zúgolódva viszi,
minden sarkon megáll, ha lehet leteszi.
Van, aki dicsekszik, örül, ha megszánják
hazug könnyek sokszor áztatják orcáját.

Van, aki keresztjét más vállára rakja,
abban a hiszemben, hogy vissza nem kapja.
Van, aki félrenéz, hol jobbra, hol balra,
segít embertársán, ő segít, te balga.

Én a keresztemet fiatalon kaptam,
elfogadni, hej, sehogy sem akartam.
Sírtam, lázadoztam, még össze is törtem,
oh, csodák csodája! Összenőtt előttem.

Azután felvettem gyenge vállaimra,
tudtam, hogy elkísér hűen a síromba.
Tövises utakon elgyengült a lábam,
vittem a keresztet, meggörbült a hátam.

Elestem, felkeltem, így ment éveken át,
vittem és cipeltem a nehéz keresztfát.
Elmentem messzire, idegen országba,
oda is elkísért a keresztet fája.

Akiket szerettem, azok egytől-egyig,
azok kigúnyolnak, lettek ellenségim.
Tövis koszorúmat a fejemre nyomják,
könnyeim patakját szélesebbre ássák.

Mivel keresztet nehéznek tartottam,
azért még hozzá egy fakeresztet kaptam.
Oda van az téve gyermekem sírjára,
egyből kettő lett a keresztet fája.

Már megöregedtem, hajam fehér lett,
de az én keresztet súlya nem lett könnyebb.
Naponta növekszik a keresztet súlya,
vagy én lettem gyengébb, s a vállam nem bírja.

Ó, sokszor de nagyon szeretném letenni,
Azt hiszem, tovább már nem is lehet vinni,
Vérzik a szívem, lelkem roskad össze,
De az én keresztem hú hozzám örökre.

Cirenei Simon, ki vinni segíted,
A jó Isten áldjon meg érte Tégedet.
Amikor meghalok, eltemetnek engem,
letűzik síromra nagy, nehéz keresztem.

Bocsásd meg Jézusom, hogy zúgolódva vittem,
És most visszaadom Neked a keresztem.
Csak azt az egyet kérem Tőled, Én Istenem,
Lelkemet vedd hozzád, magadhoz az égben!

Túrmezei Erzsébet: Váltóság

Neki sebei voltak, hogy nekünk ne legyenek,
hogy nekünk ne égjenek, gyógyulva hegedjenek.
Hordott keserű átkot, hogy mi átoktól mentek,
bűnt, egy világnak szennyét, hogy mi tiszták és szentek,
kegyetlen kínhalált, hogy mi élők lehessünk.
És gyűlöletből ácsolt, kemény keresztet hordott,
hogy szeressünk, szeressünk, harmadszor is szeressünk.
Váltóság

S ha nekünk mégis vannak sebeink,
mélységes mélyek, be nem gyógyuló
behegedők, megint kiújuló,
véres, halálos, szörnyű sebeink...
és ha másoknak nem áldás vagyunk,
ha nem úgy élünk, járunk ideleenn,
hogy aki lát, azt mondja: kegyelem...
Ha mi hordjuk a bűnünk nyomorát
és esünk, bukunk, botlunk végtelen,
akarva, akaratlanul...
s olyan halálos-holt az életünk,
mintha temető volna a szívünk,
halál fuvalma a leheletünk...
ha gyűlölködünk és nem szeretünk:
ítélet.

Nem volna váltóság, nem lenne ítélet.
Akkor élnénk, ahogy lehet.
Sebekkel, kínzó fekélyekkel telten,
bűnünk hordozva, rabul, leteperten,
s nem lenne, aki ítéletre vonná
a mi halálos, átokvert utunk,
ha egyszer másképp nem tudunk.

Élnénk, ahogy lehet.
Tisztaság, szentség, áldás, szeretet
örök elérhetetlenül
tündökölnének a létünk felett.

De most olyan elérhető közel,
olyan hívogatóan tündökölnék.
Miénk lehet a tisztaság, a szent,
halálon, poklon diadalmas élet.
Van váltság! S van, ha nem fogadjuk el,
ítélet.

2.5. KÉRDÉSEK AZ EVANGÉLIUMHOZ

- Mik az én mindennapi keresztjeim?
- Milyen tanítványa vagyok Jézusnak?

3. ORATIO – IMÁDSÁG

A szentmise első könyörgése

Istenünk, te megváltottál és gyermekeiddé fogadtál bennünket. Tekints jóságosan szeretett fiaidra, és vezess el minket, Krisztusban hívőket az igazi szabadságra és a mennyei dicsőségbe. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön örökké. Ámen.

Imádság

Mennyei Atyánk, kérünk Téged, küldd el Szentlelkedet, hogy Fiadnak hűséges tanítványai tudjunk lenni. Ámen.

4. CONTEMPLATIO – SZEMLÉLŐDÉS

*Aki nem keresztjét hordozva követ engem,
nem lehet a tanítványom (Lk 14,25-33)*

(Forrás: Cathopic)

5. CONDIVISIO – MEGOSZTÁS

Örömhír megfogalmazása: Nekem ebben a szakaszban az az örömhírem, hogy...

- Jézus együtt halad velünk az úton.
- Az Úr meghív arra, hogy a tanítványává váljak.

6. ACTIO – TETTEKRE VÁLTÁS

Tanúságtétel megfogalmazása: Az evangéliumi szakasz arra ösztönöz, hogy...

- Merjem ma is elhagyni mindenemet Jézusért!
- Jézus Krisztus legyen mindig az első az életemben!

IMPRESSZUM

A *Lectio divina segédanyagok*, amiknek felépítése a *lectio divina* módszer felosztását követi, segítik az evangéliumi szakasz imádságos elmélyítését.

Lectio divina segédanyag, Évközi 23. vasárnap („C” év)
Borítófotó © Cathopic

A Biblia szövegének fordításait a következő forrásokból vettük át:

- liturgikus szöveg: igenaptar.katolikus.hu (utolsó letöltés 2020. szeptember 18.)
- a görög szöveget az SBLGNT (utolsó letöltés 2020. május 11.)
- latin fordítás: Vatikán online archívuma (utolsó letöltés 2020. május 14.)
- további magyar fordítások: szentiras.hu (utolsó letöltés 2020. május 12.)

Az egyháztatyák gondolatait a Catena Aurea német nyelvű kiadvány alapján Asztalos Livia fordította.

Katolikus Egyház Katekizmusa: archiv.katolikus.hu/kek (utolsó letöltés 2020. május 15.)

Pápai gondolatok: regi.katolikus.hu (utolsó letöltés 2020. szeptember 14.)

Kerekes Károly: A keresztt – <http://laudeturkincsek.blogspot.com/2010/06/van-aki-buszken-viszi-hisz-senki-se.html>

Túrmezei Erzsébet: Válság – <https://www.istenesversek.hu/turmezei-erzsebet-valtsag>

A *Lectio divina segédanyag* összeállításában a *lectio divina* munkacsoport működött közre, melynek vezetője Nyúl Viktor, egykori és jelenlegi tagjai pedig: Asztalos Gábor Tamás, Asztalos Livia, Csonka Laura, Endrédi Melinda, Geiszelhardt Sára, Görföl Tibor, Grász-Szily Boglárka, Haász Rebeka Anna, Fazekas Zsófia, Hegyi László, Járai Ferenc, Máté Mária Magdolna Teréz nővér, Mohay Réka, Molnár Dzszenifer, Nyúlné Révfalvi Ildikó, Paal Ágnes, Rác Dávid, Rác Édua Anna, Roszkopf Rita, Sárszegi Judit, Szabóné Nagy Katalin, Vermes Nikolett, Zimonyi Géza.

Ezen kiadvány tartalma szerzői jogi védelem alatt áll. A szerzői jogok tulajdonosai a fentebb említett esetekben az ott megjelölt jogtulajdonosok, külön meg nem jelölt esetekben a Pécsi Egyházmegye. Hitbuzgalmi és lelkipásztori célra a kiadvány anyaga szabadon felhasználható.

Kiadja a Pécsi Egyházmegye, 2022

7621 Pécs, Dóm tér 2.

E-levélcím: lectio.divina@pecs.egyhazmegye.hu

Honlap: lectiodivina.hu